

Homilie Zo. 21 A 2017 – Opening studiejaar Ariënsinstituut

Maarssen, H. Hartkerk

Als je zijn of haar foto ziet, zijn of haar stem weer hoort,
dan kan het je ziel diep beroeren, je diep raken,
zelfs jaren na zijn of haar overlijden. Het gaat dan doorgaans om iemand
die je goed gekend hebt en die veel voor jou betekend heeft.

Maar, zelfs als je hem of haar niet eens persoonlijk hebt gekend,
misschien enkel op de televisie of van een afstand hebt gezien,
het kan je weer een brok in je keel geven
als je van hem of haar weer een foto ziet of de stem hoort,
omdat die ander in jou iets losgemaakt heeft,
je geïnspireerd heeft tot wat voor jou fundamenteel is geworden,
ja, wat te maken heeft met het diepste fundament van je leven.

Zo vergaat dat mij bij twee alweer de nodige jaren geleden overleden pausen:
Johannes Paulus I en Johannes Paulus II.

Beiden werden gekozen in 1978. Ik was toen 15 jaar.

Er was al iets gaande dat mijn leven naar het priesterschap ging leiden.

Voor het eerst maakte ik de verkiezing van een paus mee.

Na het conclaaf dat volgde op het overlijden van paus Paulus VI
verscheen op het balkon van de Sint Pieter de patriarch van Venetië:

Albino Luciani. Een zeer vriendelijk ogende man. Hij werd al snel 'de lachende
pauz' genoemd. Zijn uitstraling, in alle eenvoud, het raakte velen,
zo ook mij. Een hartverwarmende man.

Zijn plotselinge overlijden 33 dagen later was een hele schok.

Een klasgenoot van mij vertelde het mij op de fiets op weg naar onze school.

Ik kon hem niet geloven, werd zelfs boos op hem: daar mag je niet mee spotten! Hij is er net! Maar in de klas ging gelijk de radio aan – het was nota bene een openbare middelbare school – en het bleek waar te zijn, de ‘lachende paus’ was overleden.

Slechts 33 dagen was hij paus, maar velen zijn Johannes Paulus I niet vergeten.

Jaren later hoorde ik iemand die zei niet in God te geloven over hem zeggen:

“Toen die man zag, dacht ik: zou God dan toch bestaan?!”

“Zou God dan toch bestaan?!” Een gedachte die opkwam alleen al door het zien van deze paus, met zijn vriendelijke glimlach en twinkelende oogjes.

Voor mij als jongere – en later ook als priesterstudent en priester – was hij en ook zijn opvolger, de Poolse paus Johannes Paulus II, van grote invloed op de groei van mijn geloof dat God bestaat en dat Jezus Christus Zijn Kerk leidt door Petrus, door het Petrusambt. En zo raakt en inspireert onze paus Franciscus nu ook velen binnen en buiten de Kerk, en geeft zo een groot getuigenis van ons geloof in God en in Jezus Christus, Zijn Zoon en onze Heer.

Petrus wordt door Jezus aangesteld tot de ‘steenrots’ waarop de Heer Zijn Kerk wil bouwen. Hij zal een betrouwbaar fundament moeten zijn om Hem bekend en bemind te maken. Daartoe krijgt Petrus ook de sleutels van het Rijk der hemelen en de macht om te binden en te ontbinden. Hij krijgt daarmee het gezag, de autoriteit om de leider te zijn van de jonge Kerk, het begin van het Godsvolk van het Nieuwe Verbond.

Petrus en zijn opvolgers zijn aangesteld om – tezamen met de opvolgers van de andere apostelen – de Kerk van de Heer te leiden en te weiden.

Petrus en zijn opvolgers allereerst, bovenal.

Maar aan die opdracht gaat vooraf dat Petrus een waarachtig getuigenis afgeeft. Eerst wil Jezus van hem horen wie Jezus ten diepste is, voor hem is:

“Gij zijt Christus, de Zoon van de levende God.”

Inderdaad, dat is de kern van ons geloof, van ons Kerk-zijn: dat wij belijden dat Jezus degene is die de Vader heeft gezonden, Hij is de beloofde Messias.

Maar, het mag niet alleen bij woorden blijven.

Zoals de zending van Jezus zelf tegelijk het lijden en het kruis met zich meebrengt, zo ook voor Petrus en de andere apostelen.

Maar dat begrijpt Petrus niet, nog niet. We zullen het komende zondag horen.

We weten hoe Petrus later bezwijkt, uit angst, en de Heer zelfs verloochent, tot drie maal toe. *“Nee, ik ken Hem niet!”*

Kennen is meer dan weet hebben van. Kennen is bovenal liefhebben.

Als de verrezen Heer later bij het Meer van Tiberias aan Petrus en de andere apostelen verschijnt, dan vraagt Jezus niet voor niets: *“Petrus, heb je mij lief?!”*

“Ja, heb je Mij lief, meer dan de anderen hier?” Tot driemaal toe.

“Ja Heer, u weet dat ik U bemin!” Tot driemaal toe.

Op grond van die liefde voor Jezus zegt de Heer: *“Petrus, weid mijn lammeren, Hoed mijn schapen.”* Het klinkt driemaal.

Petrus zal er heel zijn leven voor geven, tot in Rome toe, tot op het kruis.

Petrus is een betrouwbaar fundament gebleken.

Op hem kon de Heer bouwen, ook al waren er momenten van angst en wankelmoedigheid, ja zelfs van verloochening.

Ondanks zijn menselijke zwaktes wilde de Heer op hem bouwen en is het Petrusambt een belangrijk fundament gebleken, ook al zijn niet alle pausen heiligen geweest.

Het Petrusambt is een gave van de Heer zelf, ten dienste van de belijdenis van en de liefde voor onze Heer Jezus Christus, Zoon van de levende God, en voor Zijn Evangelie en Kerk, dat wij in waarheid en eenheid bewaard blijven.

Ook ons, broeders en zusters, heeft de Heer geroepen, ieder op eigen wijze.

Ook ons vraagt die Heer: *“Wie zeg jij dat Ik ben?”*

Ook van ons verlangt Hij de belijdenis van Petrus alsook dat wij Hem laten blijken dat wij Hem beminnen.

Ook naar onze liefde ziet Hij uit, elke dag weer.

Maar ... we kennen allen onze momenten en periodes dat ons getuigenis lauw is, onze liefde voor Hem maar klein.

Telkens weer kunnen we toch teveel onszelf zoeken, dat we zelf centraal staan in wat we zoeken, verlangen, zelfs al zijn we bezig met hoog heilige zaken.

Bent U het Heer, die ik bemin, of bemin ik U pas als het mijzelf goed doet, goed uitkomt? Zijn er momenten dat ik – evenals Petrus – uit angst of zwakte toch even niet bij U en uw Kerk wil horen of daar even niet voor uitkom, omdat het mij beter uitkomt?

Ondanks dat, broeders en zusters, kiest de Heer ook ons als levende steen om Zijn Kerk op te bouwen.

Ondanks onze zwakheid wil Hij ook ons getuigenis doen geven.

Wat ons daarbij helpt is te kijken, te luisteren of te lezen over mannen, vrouwen of kinderen die ons in dat getuigenis van Christus zijn voorgegaan. Hun leven, hun woorden en voorbeeld bezielen ons – dat de liefde van Christus ons geen rust laat, dat wij Hem boven alles willen beminnen.

Vandaag noemen we in het bijzonder met grote dankbaarheid de priester Alphons Ariëns, voormalig pastoor van deze parochie. Hij die zijn liefde voor Christus geheel liet samengaan met zijn liefde voor medemensen in nood, hij die vele offers daarvoor heeft gebracht. Voor velen – binnen en buiten de Kerk – was hij en is hij nog steeds een getuige van Christus.

Nog één keer noem ik die twee pausen, opvolgers van Petrus, die – ieder op eigen wijze – een levend getuigenis waren van Jezus Christus. De een vele jaren, de ander maar heel kort. Maar zelfs in die korte tijd, door zijn vriendelijke en hartverwarmende uitstraling, glimlach en twinkelende ogen, kon iemand jaren na zijn overlijden nog zeggen: *“Toen ik die man zag, dacht ik: zou God dan toch bestaan?!”* Dat dat ooit ook over ieder van ons gezegd zal worden: *Toen ik hem/haar zag, dacht ik: zou God dan toch bestaan?!* Amen.